

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

Nr 4, november 2024

Världens yngsta internationella lagsport, med ursprung i Sverige, har åldrats tillräckligt för att göra entré i Uppländska Idrottsminnen

Vålådalen, VSK-IKS, Uppsalacyklisten Bengt Jansson.
Boxaren Joe Walcott på idrottsmässan

Ordförande har ordet

Nu har hösten gjort sitt verkliga intrång i vår vardag. Det blir mörkare och mörkare för var dag som går. Då hoppas vi att ett nytt nummer av vår medlemstidning kan pigga upp er kära medlemmar.

Vi har redan startat upp hösten med två resor som ni kan läsa mera om på annan plats i detta nummer.

Detta nummer utkommer lite tidigare än vad vi från början hade planerat. Detta p.g.a att vi har planerat en innebandykväll den 20 november i IFU Arena. Vi försökte med detta i våras, men vi var för sena med att komma ut med information så vi fick tyvärr alldeles för få anmälningar. Nu hoppas vi på bättre tur genom att denna gång komma ut i god tid med inbjudan.

Tidningen eller brev är idag den enda kontakten vi kan nå med er medlemmar. Vi vet också att det tar olika tid att få sin post beroende på vad man bor. Ibland kan det bli "snabba puckar" som vi vill få ut vår information till er medlemmar. Därför har vi i styrelsen beslutat om att nu under hösten kommer att lägga in varje medlems mobilnummer så att vi sedan mycket snabbt kan nå er med ett sms. Vi är medvetna om att inte alla av våra medlemmar innehar en mobiltelefon, då fortsätter vi givetvis med att anlita Post Nord. Det är vice ordförande Leif Wahlström som håller i trådarna för detta.

Nu är det innebandy som gäller, en relativt ny idrott för många av oss, men den har fått ett mycket starkt fäste här i Uppsala med flaggskeppet Storvreta i spetsen. Vi hoppas nu verkligen att många av er medlemmar tar tillfället i akt att komma till IFU Arena den 20 november.

Vi i styrelsen har haft en arbetsdag där vi har tittat på verksamhet under denna höst och våren 2025. Vi planerar både cafékvällar samt en resa under våren. Kommer med mer information när vi har klart med våra tänkta gäster. En arbetsgrupp för att på sikt kunna ha ett idrottsmuseum i Uppsala har tillsatts. Årsmötet 2025 har bestämts till den 25 mars i Tunabergsskolan.

Nu ser vi hösten an med tillförsikt och hoppas att ni alla får en trevlig avkopplande stund med läsning av detta nummer.

Upplands Idrottshistoriska Förening

Kansli: Ekebybruk 16, 752 63 UPPSALA

Postgiro: 81 82 34-7. Swish: 123 321 4905 Org. Nr: 802497-0405

Hemsida: www.laget.se/UPPLANDSIHF

Styrelse , organisation 2024

Ordförande: Lennart Bernström. Läby Österby 113, 755 92 Uppsala
Tel: 076-390 18 25. E-post: lennart.bernstrom@gmail.com

Vice ordförande: Leif Wahlström. Utmarksvägen 4, 743 82 Bälinge
Ansv. Redaktion/fb: Tel: 070-879 18 05. E-post: leffe@ uppsala.mail.telia.com

Kassör: Svante Brinkhagen. Svartbäcksgatan 43 E, 753 16 Uppsala
Redaktion: Tel: 070-639 11 29. E-post: svante.brinkhagen@gmail.com

Sekreterare: Sten Johansson. Exarbyvägen 3, 748 96 Tobo
Ansv. resor/web Tel: 070-584 99 78. E-post: gruselvis@gmail.com

Ledamot: Per Hansson. Vallbygatan 16, 753 24 Uppsala
Ansv. café Tel: 070-323 21 22. E-post: plhansson@hotmail.com

Ledamot: Lars-Gunnar Borg. Bokvägen 10, 755 50 Uppsala
Ansv. lotteri Tel: 070-536 13 25. E-post: cykellasse45@gmail.com

Ledamot: Mats Taxén. Tre Kungars Väg 3, 125 35 Älvsjö
Redaktion: Tel: 070-358 28 06. E-post: mats.taxen@telia.com

Ledamot: Marianne Gustafsson. Sjungarbacksvägen 3, 743 82 Bälinge
Tel: 070-257 03 10. E-post: m-a.g@telia.com

Ledamot: Leif Nilsson. Oslogatan 79, 752 64 Uppsala
Redaktion: Tel: 070-358 15 56. E-post: leifolle1948@gmail.com

Hedersordförande: Bernt Karlsson, Blekingev. 13. 757 58 Uppsala.
Tel: 070-253 08 28. E-post: bernt.karlsson@live.com

Revisor: Lars Ivar Olsson. 073-322 07 60 olssonlarsivar41@gmail.com
Revisorsuppleant: Karin Lamberg. 070-311 31 09

Valberedning: sam. Sven-Olov Hjortsberger. 070-822 92 18 hsvenolov@gmail.com

Valberedning: Lars O Ericsson. 070-820 04 55 larso.eriksson@icloud.com

Valberedning: Thonny Wall. 070-877 31 64 thonny.wall@gmail.com

Idrottscafé

**Onsdagen den 20 november kl
16.15 träffas vi alla på IFU Arena.
Storvreta IBK – Växjö Vipers**

Vi kommer att träffa en av våra yngsta idrotter som också har blivit en av våra absolut största lagidrotter, nämligen Innebandy.

Och det är inte vilken innebandyklubb som helst vi kommer att träffa. Den med bästa herrseniorlaget av alla: 8 SM-Guld och 3 SM-silver samt delad brons 7 gånger.

Internationellt: 4 guld i Champions cup (f.d. Europacupen).

Anmälan till Sten via SMS eller tel: 070-584 99 78 eller e-post gruselvis@gmail.com senast 10 november

16.15 Samling IFU Arena, receptionen

16.30 Föredrag av Storvretaledare. Bl.a. Mika Kohonen

17.30 Mat

18.30 Match i Superligan mellan Storvreta IBK – Växjö Vipers

Nu hoppas vi i styrelsen att så många som möjligt av Er har möjlighet att komma till IFU Arena och få en intressant och spännande upplevelse.

Matchentré mat och föredrag 350 kr, (subventionerat för medlemmar)

Endast 400:- för övriga = inkluderat medlemskap för 2025.

Ni är alla hjärtligt välkomna!

UPPLANDS IDROTTSHISTORISKA FÖRENING

Innebandy är stort i Sverige och spelas idag över hela världen med fokus på Sverige, Finland, Norge, Tjeckien och Schweiz. Sporten utvecklas och ser en bred internationell spridning till 80 länder bland annat i Australien, Asien, Nordamerika och Sydafrika.

Innebandy är en sport med svenskt ursprung. Efter att ha vuxit lavinartat under 80-, 90- och början av 2000-talet är innebandyn numera landets största inomhusidrott.

Spelet uppfanns i Sverige i slutet av 1960-talet. Grundreglerna fastställdes 1979 när den första innebandyklubben i världen, Sala IBK, grundades i Sverige.

Innebandy, eller floorball som det kallas på engelska, är en relativt ung sport som har grundats och spelats i Sverige sedan 1960-talet. Innebandy växte under 1970-talet fram som en svensk gräsrotsrörelse.

Västergötlands bandydistrikt har motionerat till bandyförbundets årsmöte där man vill se över möjligheten att varumärkesskydda ordet bandy. Som motiv nämner man att ordet bandy används internationellt och Innebandy heter Floorball.

Ja, i många länder, men i Sverige heter det innebandy, i Finland salibandy, i Schweiz unihockey, i Frankrike heter det ballon de sol, Spanien pelota de piso och Italien palla da pavimento.

Varför floorball? Det finns ju ett flertal andra bollsporter som också spelas på golv. Varför inte använda det svenska namnet eftersom det var här i Sverige det började som en sport och det var här i Sverige som den första innebandyklubben bildades 1979 i Sala och i Sverige det första nationella innebandyförbundet bildades 1981. Nu finns fler än 20 nationella innebandyförbund i världen och det ökar.

Här följer några få exempel av många, många fler med liknande kopplingar: Tennis – Bordtennis, Ishockey – Landhockey, Slalom – Storslalom, Golf – Bangolf.

Bevare oss från skräckexemplet "soccer"

Innebandyns ursprung är omtvistat

Sverige, Kanada och USA alla hävdar att de har uppfunnit sporten. Oavsett så har innebandyn varit populärast i Sverige sedan 1970-talet. Dess popularitet spred sig snabbt till Finland och Schweiz, men med andra regler.

Den har också en betydande publik i Singapore, med över 10 000 aktiva spelare och 100 klubbar.

En liten undran av en "fågelnörd" är om inte just Storvreta har "krupit till korset" vad gäller innebandyns ursprung, när man i sin klubblogo har en amerikansk vithövdad havsörn och inte Upplands egen landskapsfågel "gyllenhövdad" eller "guldhövdad" havsörn, vilket är en föreslagen komplettering av namnet inom ornitologiska kretsar.

Att här nämna alla föreningar i Uppland med innebandy och enskilda innebandyklubbar skulle ta flera sidor, därför stannar vi vid förbundsserierna.

Superligan SSL Herr och SSL Dam:

Här finns endast Storvreta IBK på herrsidan

Allsvenskan Herr samt Dam Norra och Dam Södra:

Här finner vi på herrsidan Hagunda IF och IK Sirius IBK

och på damsidan Alunda IBK och Storvreta IBK

Div I: Representeras av fem av våra klubbar:

Vaksala SK IBK, Rasbo IK, Björklinge BK, Storvreta U samt

Rosersberg Arlanda IBK

Leif Wahlström

Innebandy är en förhållandevis ny tävlingssport. Av de äldre generationer, som är i solklar majoritet i Upplands Idrotts-historiska Förening, är det oftast en farfar/farmor och morfar/mormor som ens sett en innebandymatch.

Nu har våra medlemmar i UIHF verkligen chansen att få en upplevelse av denna unga sport. Och det på världens högsta nivå här i Uppsala. (Se inbjudan till IFÖ Arena!)

Undertecknad har, via egen dotter på f.d. elitnivå och nu barnbarn som damjunior i Storvreta IBK, haft förmånen att även bli vän med nära innebandyvänner till min dotter. Med tacksamhet har målvakten Katarina (Lantz) Grönvall berättat om sin karriär som innebandymålvakt på elitnivå, som även fick en märklig karriär i Sydkorea.

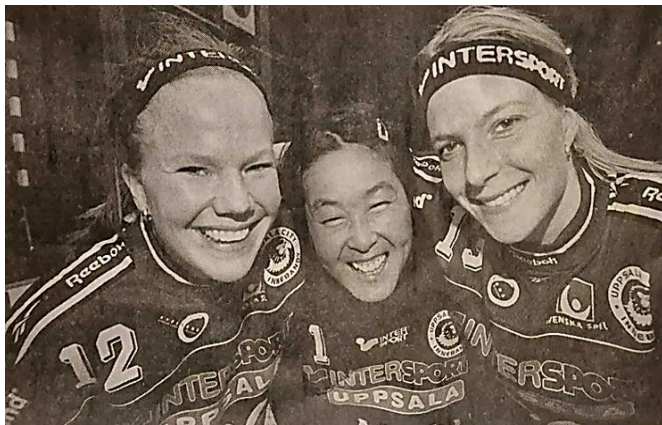
Leif Wahström

Mitt liv som innebandymålvakt

Av Katarina (Lantz) Grönvall

Året 1989 spelades de första innebandymatcherna för damer i Uppland. Herrarna började redan med seriespel 1987 och det var hela tio herrlag som spelade matcher i Valsätraskolan, Gottsundahallen och Johannesbäcksskolan. Sporten innebandy var relativt ny för mig men jag blev tillfrågad av en killkompis om jag var intresserad av att vakta målet i föreningen Uppsala IBF. Jag hade spelat några mindre turneringar med mina kompisar i Gottsunda, Knivsta och Märsta, så varför inte? Bollsporter låg mig varmt om hjärtat eftersom jag hade både spelat handboll och fotboll när jag gick i grundskolan.

Uppsala IBF blev min moderförening och en av mina tränare i laget gav mig verkligen förutsättningarna till att bli en riktigt bra målvakt. Han heter Matti Eronen, kombinerade tränarpositionen med att själv vara målvakt i Fyrislund IBK. Uppsala IBF var ett fantastiskt lag med många bra spelare och vi hade några riktigt roliga säsonger tillsammans med blandade resultat i serien, DM och Stjärncupen.

UNT 23 nov 1998

Glad matchvinnartrio i Uppsala City efter segern borta mot Balrog i innebandyns elitserie. Lotta Svärdström, t.v. gjorde två mål och Sara Thelin, t.h. gjorde ett medan Katarina Lantz gjorde en stormatch i målet.

Foto: Pelle Johansson

Min innebandykarriär har innefattat licenser i många föreningar, extra träningar med herrlag som SK Vide, Fyrislund IBK och Frötuna IBF, roliga minnen från turneringar i Karlstad, Åland och Falun, Sunday league, spel i korpen, Prague Masters, veteran-SM och vaktat målet i Sydkoreanska landslaget.

Jag blev värvad till Alunda IBK från Uppsala IBF. Tillsammans med tränaren och tre andra spelare pendlade vi ut till Alunda och Gimo två gånger i veckan. I Alunda fick jag chansen att både spela i division 1 och spela i svenska cupen. Vi var det enda uppländska laget som avancerade från gruppspelen i svenska cupen. Därmed fick vi åka till Ö-vik och spela om bättre placering en helg. Tre tuffa matcher men där fick jag verkligen visa upp min kapacitet och blev matchens lirare i två av tre matcher.

Efter två säsonger i Alunda, styrde jag kosan åter till Uppsala och Teknikum IBK. Det var säsongen 93/94. Det blev både serieseger och seger i DM för damlaget. Även herrlaget vann i sin klass i DM och föreningen firade kungligt på O'Connors. Teknikum IBK slog ihop sig tillsammans med Johannesbäck IBS och bildade JT97, jag hängde även med på det tåget.

JT97 och många andra uppländska lag avslutade säsongen på Åland med spel i en turnering. Denna gång blev det äntligen en vinst i finalen och dessutom mot storasyster Uppsala City. Därefter blev jag tillfrågad att spela med finalmotståndet kommande säsong. Det kändes stort att få spela med Uppsala City och spel i Elitserien norra. Min plats i laget var främst reservmålvakt eftersom det var redan uttalat vem som skulle vara ordinarie målvakt på matcherna. Tur i oturen blev min målvaktsskollega skadad och jag fick chansen att debutera ganska tidigt i elitserien. Vi missade slutspelet men i helhet var jag väldigt nöjd över min säsong.

Därefter blev det återigen spel i f.d. JT/97 som numera titulerade sig Sirius IBK. Det blev en kort sejour i elitserien men vi vann över Storvreta IBK i den sista matchen. Tyvärr var den matchen avgörande för deras existens i elitserien och båda vi och Storvreta åkte ur. Dock fick serien två nya lag i form av IF Vesta och IFK Dannemora /Ö som skulle representera Uppland.

Jag har gjort gästspel i Årsta IK och Björns Hög efter min sista säsong i Sirius. Sedan blev det några uppehåll i min innebandykarriär i form av två axeloperationer och två underbara döttrar. Mellan dessa kortare pauser har jag spelat i Sunday league och korpen men jag kände ändå att jag inte var riktigt klar med att spela i seriespel. Nästa anhalt blev Storvreta ungdom, ett otroligt fint gäng med spelare som har spelat i högre divisioner men "trappat" ner. Med två rutinerade tränare Marika Jansson och Erica Jonsér vann vi serien obesegrade plus en grym målskillnad. Vi snittade ett insläppt mål per match. Därmed slutförde vi vår uppgift för Storvreta IBK:s D3 lag, som kunde påbörja sin resa uppåt i seriesystemet.

Det blev några säsonger i Frötuna IBK och i FBC Uppsala spelade jag mina sista seriematcher. Jag kunde dock inte sluta helt så jag valde att spela i FC Rehab. Laget är ett gäng grymma innebandyspelare som har mycket rutin, vill spela matcher men har inga fasta träningstillfällen. Vi satsade på korpen, veteran-SM och andra turneringar med framgångsrika resultat.

Nu har jag berättat om min innebandykarriär från 1987 till idag. Det jag inte har nämnt är att jag är adopterad från Sydkorea, har dubbla medborgarskap och spelade ett VM-kval med det koreanska landslaget 2019 i Bangkok.

Det började med att jag och min familj skulle åka till Seoul efter att vi hade firat in det nya året 2019. Jag har inte varit så intresserad av mitt hemland Sydkorea under min ungdom. Då spelade jag ju bara innebandy...Det var faktiskt när vi hade fått barn som mitt intresse växte och blev starkare. Jag var redo! Barnen var tillräckligt gamla för att ta sig an den långa resan, möta en helt annan kultur och de skulle få se vilket land jag är född i. Eftersom jag är en innebandynörd och hade sett att Sydkorea hade i alla fall ett herrlag, letade jag fram en e-mailadress. Skickade en fråga om hur långt de hade kommit när det gäller innebandyn i Korea. Kunde jag komma och titta på någon match när vi var i Seoul?

En timme senare fick jag ett långt svar och några mail senare var jag inbjuden att representera det sydkoreanska landslaget som skulle delta i VM-kvalet som spelades i Bangkok 27 januari till 1 februari.

Den här gången blev vår resa till Seoul en uppdelad upplevelse för familjen. Medan jag tränade med landslaget i fyra dagar utforskade Fredrik och tjejerna Seoul på egen hand. Det ska tilläggas att Fredrik faktiskt fick äran att träna det koreanska herrlandslaget en dag.

Jag möttes av ett ungt landslag och större delen av spelarna kunde knappt någon engelska. Min målvaktsskollega som var bäst på engelska fick vara min tolk. Jag styr gärna spelet från min position, så jag fick ropa "left" eller "right" eftersom jag inte kan någon koreanska och svårt att lära mig namnen med så kort varsel. Det gick bra, vi är ett lag och hjälper varandra. En helt ny upplevelse på planen men allt går om man bara vill!

Det var jättefina tjejer och många av dem var faktiskt i samma ålder som min äldsta dotter Emilia. De visade stor respekt och ödmjukhet. Flera av dem har jag kontakt med via facebook och instagram. Några fick jag mera kontakt med och dem har jag träffat när jag var i Seoul september 2019 och april 2024. Det är också väldigt roligt att kunna följa dem på avstånd via sociala medier.

Förutom innebandyn hade jag ett viktigt ärende att utföra innan jag åkte tillbaka till Sverige. Jag hade kontaktat adoptions-byrån i Seoul och fick en bokad tid för ett besök. Tanken med besöket var att fråga om de visste något om mina föräldrar eller hade något annat att berätta. Fredrik och jag åkte dit och där vi fick veta att de inte fanns något dokumenterat om mina föräldrar. Däremot berättade de att föräldrar som ville försöka få kontakt med sina bortadopterade barn hade en möjlighet att lämna sitt DNA hos polisen. Det gav även oss adopterade barn möjlighet att lämna sitt DNA för att se om det fanns en matchning.

Efter ett trevligt besök hos adoptionsbyrån åkte vi till polisen där jag fick lämna mitt prov.

Miranda valde att sy en flagga på slöjden som är delad på två – Sydkorea och Sverige.

Svaret blev tyvärr negativt men det var fint att få den chansen.

I slutet av januari åkte jag själv till Bangkok, där jag sammanstrålade med mitt landslag. Det var en otrolig upplevelse och ära att få representera sitt hemland i den sport som jag älskar. Jag, en 45-årig tvåbarnsmamma spelar landskamper i en stor arena någonstans i Bangkok. Nationalsång, enhetliga dräkter, lättare träning mellan matcherna, taktiksnack på hotellrummet och god mat.

Sydkorea var spelmässigt lite på efterkälken efter tex Australien, Singapore, Thailand och Japan. Det beror på att det inte finns något seriespel i landet utan det är endast några eldsjälar som anordnar turneringar på universitet året om. Det gör det lite svårare att hålla samma tempo och konkurrera med andra nationer som har bättre förutsättningar än oss.

Vi slutade på sjunde plats i det asiatiska VM-kvalet. Fast den sista matchen Bangkok blev en prestigematch för mig när det stod klart att det inte blev något avancemang och fortsatt spel i Polen. Det var en placeringsmatch och Filippinerna stod som motståndare på andra sidan. Deras ledarstab hade två bekanta ansikten från Uppsala och då var det bara vinst i sikte. Vi vann och slutade alltså på en sjunde plats.

Jag har rest till Seoul två gånger till efter januari 2019. Jag blev tvungen att slutföra mitt dubbla medborgarskap i Sydkorea och åkte dit själv hösten 2019. Min känsla när jag var där utan min familj - jag smälte in och jag var en av dem. Det gick till och med så långt att jag tittade på turisterna och undrade vilket land de kom ifrån. Även denna gång blev jag väl omhändertagen. Sightseeing, middagar, innebandyspel med mina landslagskamrater och det ett äventyr att slutföra medborgarskapet. Som tur var fick jag hjälp av vår goda vän Hwang, som körde mig runt till de olika institutionerna och agerade tolk.

Min familj är mina största supportrar när det gäller mitt hemland. Min man Fredrik gör fantastisk kimchi och tittar gärna i en koreansk kokbok. Emilia har tatuerat in mitt koreanska namn och Miranda (även Emilia) kör koreanska på duolingo.

Det var väldigt spännande att få skriva min signatur med koreanska tecken.

Det står Myung joo och betyder Lilla solstrålen.

Det tittas på många koreanska serier och dokumentärer. Alla är genuint intresserade av mitt hemland. Jag känner mig riktigt lyckligt lottad.

På påsklovet åkte hela familjen och Emilias pojkvän till Seoul. En jättefin resa tillsammans och hur mycket kan man egentligen hinna med på sju dagar? Det blev mycket sightseeing, shopping, middagar med innebandyspelare, träning med Seoul Haechis, ännu mera mat med våra koreanska vänner. Och vet ni vad Emilia och Axel förlovade sig i Seoul. Så coolt och de ska rista in koordinaterna i deras ringar.

Vi kommer att åka tillbaka igen för det finns så mycket kvar att se. Andas in alla exotiska dofter från deras kök. Trängas i tunnelbanan, hälsa på våra vänner, spela lite innebandy, iaktta deras snygga mode, handla skönhetsprodukter – snigelslem är populärt. **Eller bara vara, helt enkelt!**

Nu är jag 51 år gammal och flera frågar mig om jag skall spela i landslaget någon mer gång. Svaret är nej eftersom jag faktiskt är för gammal men det var en fantastisk upplevelse – STORT! När jag summerar min innebandykarriär så tycker jag att jag har ett ganska hyfsad CV. Och vet ni vad, min CV är fortfarande levande liksom mina knäskydd som faktiskt är från den tiden jag spelade med Uppsala City. Ideligen renoverade. (se bild!)

Just nu tränar jag med Frötunas P08/09 och hoppar även in på herrlagets träningar vid behov. Jag har en licens för att spela med Frötunas U-lag (herrar) om någon av deras målvakter inte skulle kunna spela vid något matchtillfälle. I november åker FC Rehab till Prag för att försvara cupvinsten 2023 och i februari 2025 deltar vi i Veteran-SM igen.

Jag känner mig otroligt stolt att jag vid 51-års ålder fortfarande håller igång och har till och med blivit tillfrågad att spela i två division tre lag. Är det rutinen eller brist på målvakter, jag tror det första 😊. Varje år när säsongen är slut och solen börjar att värma utomhus brukar jag alltid fundera på min framtida idrottskarriär.

Vad är hemligheten eftersom många målvakter byter skydd/ilägg efter en eller två säsonger. Jo - SILVERTEJP

"The same procedure as last year James. The same procedure as every year Ms Sophie": **- Nej nu blir det ingen mer innebandy för mig!**

Fredrik och Miranda tittar på varandra, suckar och skakar på huvudet. Miranda muttrar: - Det säger du varje år! **Ni som vet - ni vet!**

UIHF:s resa till Västerås 31 augusti

Den sista augusti tog ett 40-tal deltagare (inklusive några västeråsare) bussen från Uppsala till Västerås för att se den allsvenska matchen Västerås SK-IK Sirius.

Hitachi Energy Arena heter numera hemmaplanen för Västerås SK Fotboll. Namnhistoriken är lite speciell. Den invigdes 2008 som Swedbank Park, bytte 2016 namn till Solid Park Arena och hette från 2020 Iver Arena, innan den förra året fick sitt nuvarande namn. Vi håller förstås alla tummar för att slippa något liknande i Uppsala, och att namnet *Studenternas IP* förblir oförändrat! Annars är ju VSK-fotbollen mest förknippad med Arosvallen, där man spelade sina hemmamatcher 1931–2007.

Efter ankomsten till det mycket imponerande sportfältsområdet Rocklunda blev det god mat i en konferenslokal tillsammans med ett stort gäng med grönvit historia.

Vår egen Per Hansson hade planerat och förberett hela upplägget och styrde sedan föredömligt timmarna fram till avspark. En panel bestående av Perra, Peppe Ahlund och Morgan Hedlund från Sirius första allsvenska år samt spelarna Pelle Fröjd, Harry Svensson och Milton Castellanos från VSK:s 1970-tal stod därefter i centrum för nostalgiska återblickar.

Responsen från övriga deltagare var stor med härligt engagemang och många roliga historier. Ett namn som återkom var förstås Lennart "Liston" Söderberg, som satt ett stort avtryck i gurkstan efter flera framgångsrika perioder som VSK-tränare. Även Perra och Peppe fick uppleva honom som tränare under några år sedan de lämnat Sirius för VSK.

Moderator Hansson luftade sin VSK-tröja från 1970-talet

Före avspark hölls en tyst minut för den nyligen bortgångne tränarlegendaren Sven-Göran "Svennis" Eriksson, och därefter blåstes matchen i gång av Glenn Nyberg, Sveriges nu högst rankade domare. Inför närmare 7 000 åskådare kunde sedan Sirius ta en tidig ledning genom Jocke Persson efter en lång utspark från målvakten Jakob Tånnander. Efter 1-1 i paus avgjorde så Noel Milleskog matchen tidigt i andra halvlek, och IKS tog en tung trepoängare, medan läget för VSK i nedre delen av tabellen förblev bekymmersamt.

Glada supporters efter Siriusvinst. Morgan Hedlund, Peppe Ahlund och Siriusprofilen och kassören i UIHF Svante Brinkhagen på läktaren

Med UIHF-bussen var vi sedan tillbaka i Uppsala vid 21-tiden nöjda och glada efter en väldigt lyckad resa.

Rekordlång resa till Vålådalen för UIHF

För de flesta av UIHFs medlemmar har namnet Vålådalen ett speciellt skimmer. Vi har läst så mycket om skogarna och myrarna, där Gunder Hägg tränade och blev bäst i världen.

Vi har också fascinerats av Vålådalens ledare och legendar, Gösta Olander, som skapade ett paradiset för idrottare i alla sporter.

Gösta Olander var född i Jämtland och kom till Svenska Turistföreningens fjällstation i Vålådalen som arrendator 1930. Där blev han kvar hela livet, som chef till 1970 och därefter som övervakande pensionär

Enligt de som arbetar i Vålådalen idag har landslagsidrottare från alla Riksidrottsförbundets sporter – utom möjligen golf – tränat i Vålådalens fjällstation.

Vålådalen är fortfarande ett eftertraktat mål för vandrare, naturälskare, skidåkare, längd och alpint, och elitidrottare i andra sporter.

Under en period ägdes fjällstationen av Riksidrottsförbundet. Nu har anläggningen privata ägare, men finns på Svenska Turistföreningens lista över vandrarhus/hotell.

Vår ordförande Lennart Bernström var chef för Vålådalen 2007-2010 och har länge velat ordna en resa dit för föreningens medlemmar.

Ordf. Lennart Bernström och Tomas Gustafsson i museet.

Klockan 07.30 den 11 september lämnade bussen Uppsala med 30 UIHF-medlemmar. Klockan 17.00 var vi framme efter två pauser på en timme.

Det är alltså en rejäl resa till mitten av Jämtland, ganska nära både Åre och Östersund.

Men målet var värt den långa resan. Det var fortfarande ljus när vi kom fram och Lennart drog genast med oss på en halvmilspromenad.

Vi kom nästan direkt till "Gunders mosse". Men det första vi fick lära oss var att Gunder Hägg troligen inte tränat på den mossen. Däremot på flera andra mossar och på fjället precis intill.

Vi såg också två enorma högar med snö från förra säsongen övertäckta av sågspån. Mindre än en månad senare förvandlades dessa högar till ett välpreparerat längdspår.

Spåren är bland de tidigast öppnade i Norrland och ett bra sätt att locka besökare till Vålådalen.

Trefaldige OS-guldvinnaren Tomas Gustafson var en av deltagarna på resan. Vid middagen första kvällen berättade han om sin otroliga karriär, som var nära att ta slut flera år före de dubbla gulden i Calgary 1988.

Andra dagen blev det flera promenader i den fantastiska naturen runt Vålådalen. Vi såg den lilla sjön Nulltjärn, där landslagskanotister och roddare tränat. Vid sjön finns också en mycket fin sandstrand, som man inte väntar sig att se. Den har många friidrottare använt för intervallövning. Det var fantastiskt vackert och nästan sommarvärme när vi var där.

Lennart Bernström guidade oss tillsammans med Lars "Latti" Östlund, som arbetat i Vålådalen i över 30 år. Han ansvarar bl a för att preparera de viktiga längdspåren.

Vi gick också på en fin stig längs Vålån, som för oss sörlänningar kändes mer som en älv, och som så småningom ansluter till Indalsälven.

Hela gänget poserar framför Nulltjärn

Latti är same och berättade om sin uppväxt i renlandet. Han och hans bror bor grannar med fjällstationen. Brorsan har renar och några i vår grupp såg dem. Två samebyar är direkta grannar med Vålådalens fjällstation..

Vi var också inne i flera av de många fantastiskt fina byggnader, som kommit till under olika tidsperioder i Vålådalens snart hundraåriga historia. Vi bodde i det som kallas Tipshuset, eftersom det initierades av Lars-Gunnar Björklund och bekostades av AB Tipstjänst och Folksam en gång i tiden.

Förutom boenderum finns där en mängds sammanträdesrum och en storartad aula. Totalt har Vålådalen idag 220 bäddar.

I källaren finns ett museum som Lennart Bernström byggde upp under sin tid i Vålådalen. Han hittade en stor mängd idrottsutrustning i ett förråd och gjorde om en långsmalt rum, kanske 30-40 x 7-8 meter i källaren till museum

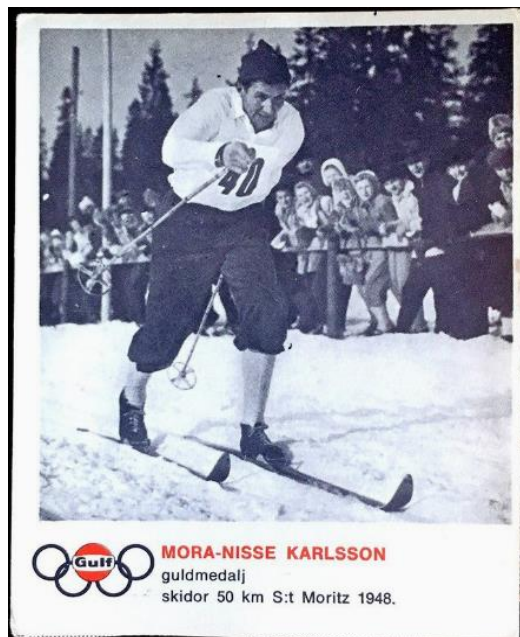

- Rummet var från början en skyttebana, men eftersom den bara användes ett par dagar om året, tyckte jag att ett museum var viktigare, berättar Lennart som skojar om att han borde flytta tillbaka och uppdatera museet.

I museet finns 1000-tals prylar, bl a Tomas Gustafsons tävlingsdräkt och skridskor från OS 1984. Sigge Ericssons OS-guldsridskor från 1956 och norrmannen Hjalles Andersens motsvarande från 1952.

Här finns också Mora-Nisses guldsidor från OS i St Moritz 1948, boxhandskar som Ingemar Johansson och Olle Tandberg använt när de bott i Vålådalen, Gunder Häggs spikskor och mängder av skidor efter elitåkare som tränat här under en period av 70 år.

På området finns också en idrottshall med tillräckliga mått för elithandboll plus styrketräningslokal. Tyvärr används hallen inte så mycket idag, då Vålådalen numera mest är inriktat på vandring och skidåkning.

Ännu värre är det med uteidrottsplatsen för fotboll och friidrott. Den håller på att bli helt igenvuxen.

Andra kvällen utnyttjade vi aulan, då vi fick besök av Skidskytteförbundets general-sekreterare Rikard Grip. Han var tidigare i många år ledare för Charlotte Kalla och skidlandslaget som saknar gevär.

Grip är uppvuxen i Månkarbo, vilket gjorde träffen extra intressant. Han ingav ett mycket positivt intryck i allt han pratade om. Även när han erkände att han fick sparken från Skidförbundet.

Han vill dock inte ge någon mer information om vad som hände när en lång rad ledare slutade/sparkades nästan samtidigt för ett par år sedan.

Tredje dagen åkte vi hem i det som blev den längsta resa UIHF genomfört. Alla deltagarna var nöjda och hade mycket att prata om i bussen hem.

Kanske kan det bli en ännu längre resa inom ett par år. Stockholms Idrottshistoriska förening och Sveriges Olympiahistoriska förening ordnade för några år sedan en resa till det antika Olympia i Grekland och diskuterar nu en resa till IOK-museet i Lausanne. Då får också UIHF:s medlemmar möjlighet att åka med. De som är intresserade får gärna höra av sig till styrelsen så att vi kan trycka på för att resan ska bli av.

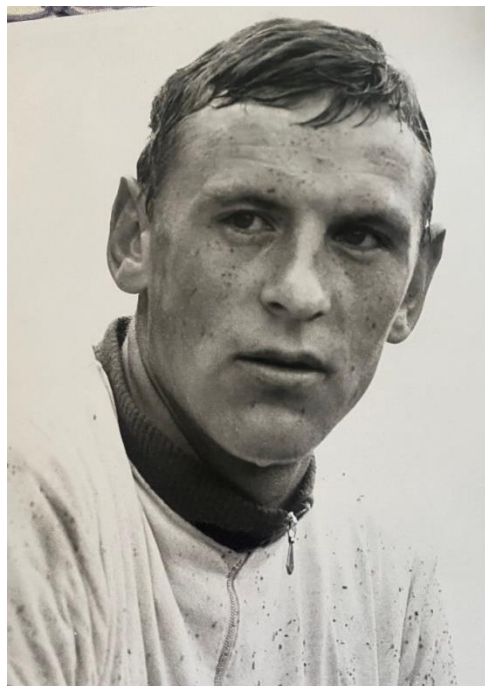
Mats Taxén

Bengt Jansson **uppsalacyklisten som kom till OS i Tokyo 1964**

Av Svante Brinkhagen

Bland Upplands Idrottshistoriska Förenings medlemmar återfinner vi en flitig gäst på idrottscaféer och andra möten, nämligen f d elitycyklisten Bengt Jansson. Bengt är barnfödd urinnevånare i Uppsala (Norrtäljegatan), men sedan uppvuxen i Funbo, där han också gick i skolan.

Bengt i dubbel upplaga, t v som svensk landslagsåkare efter målgång och t h som han ser ut idag.

Cykelåkandet fick sin början i och med att Bengts äldre bror var ute och tävlade och hade en racercykel som stod hemma. När han var på jobbet var det spännande att efter skolan ta en tur på hojen, som naturligtvis var en Crescent. Tidsmässigt befinner vi oss nu kring 1950.

Bengt tillhörde till en början cykelklubben Fyrishof. På sommaren gick Bengt i simskola i Marielund. Där fanns en simlärare som hette Gösta Karlsson, en cyklist (som kallades "flygande skolläraren" eftersom han ofta kallades in sent till tävlingar och som vid OS i Amsterdam där han tog brons fick ta flyget för att hinna) som fick med Bengt till cykelsporten. Sedan fanns också klubbarna CK Uni och Uppsala CK. Totalt var man uppåt 50-60 aktiva.

Bengt första framgångar kom i Pojk 6-dagars, en förbundsdriven propaganda-tävling som fanns i alla distrikt. Bengt vann distriktsfinalen i Uppland och hade därmed kvalificerat sig för deltagande i Riksmästerskapet 1957. Han var då 14 år och i och med att man fick vara 15, fick han delta två gånger.

*Bengt anför klungan.
Längst t h Nisse Körberg som
också spelade bandy i Sirius.*

Sen rullande det på i de olika ungdomsklasserna, debutanter, juniorer o s v, Eftersom Fyrishov hade lagt ned, tävlade nu Bengt för Uppsala CK. Tongivande i föreningen var ett gäng Sandahl. Bland de stora namnen kom främst Owe Adamson som jobbade åt Nymanbolagen och som bl a blev svensk mästare fyra år i rad och var väldigt dominerande i svensk cykel.

"Man försökte ju lära sig deras sätt att cykla, hur man t ex förbereder sig för en spurt med positionering etc. Vi hade gemensam träning, så då fick man hänga med och se hur de gjorde och kanske t o m försöka åka ifrån dem", säger Bengt. "Vi tränade åtminstone fyra dagar i veckan. Till en början var passen tre-fyra mil runt Uppsala. När man sedan skulle träna för att åka 18 mil, var det ju tvunget att träna lite längre då man skulle sitta på cykeln längre tid." "Cyklarna var annars ganska bekväma att åka på. Man fick ju också se till att ha lite mat och dricka med sig. Det gällde ju att fylla på i tanken. "

Som debutant och sedan junior vann Bengt i snitt ett par gånger per säsong. Sen var det lite tuffare som senior och dessutom skulle ju militärtjänsten om ett år klaras av. Bengt var i flygvapnet. "Men det var aldrig möjligt att få en enda timme ledigt för träning eller tävling, så det blev nästan ett förlorat år", säger Bengt.

*Bengt i landslagsdress
pressar en utländsk åkare*

"1964 som var mitt bästa år, blev jag kallad av förbundet som tagit ut ett antal kandidater till OS-deltagande, med sammandragningar och ett träningsläger förlagt i Vålådalen redan i februari. Ingen cykel alltså, utan här var det fråga om konditionsträning på skidor. Sedan blev sex av oss uttagna till ett träningsläger i Tyskland och direkt därpå en tävling i Tunisien – Tunisien runt på 12 dagar. Sverige hade med väldigt bra resultat deltagit där tidigare år och fler svenskar hade vunnit."

"Det gick inte speciellt bra. Det var två grabbar från Örebro, tre bröder Fåglum och jag. Det blev bara Gösta och jag som kom i mål. Dåligt med mat, dålig mat och magsjuka. Riktigt dåligt. Tror inte det förekommer längre att man åker till nordafrika för tävlingar."

"Österrike Runt och England Runt var två fina tävlingar, där jag tyvärr inte lyckades gå i mål. Tyskland, Belgien, Luxemburg och Tjeckien, var andra tävlingsländer med linjelopp. I lagtempo blev jag uttagen till Nordiska Mästerskapen där jag skulle köra med bröderna Fåglum. Det gick inte så bra och jag tappade ordentligt. Dock skulle man ta sig runt så jag trampade på. Sedan gick Sture Fåglum i väggen, så när jag kom stod de i vägkanten. Vi andra fortsatte, men blev då "bara" tvåor".

*Bengt på tredje plats
skuggar en dansk och en
finsk åkare på nordiska
mästerskapen*

”Sen blev jag uttagen till VM i Frankrike, där jag ersatte Sture. Vi blev sju, vilket medförde att vi blev klara att få åka till OS i Tokyo.. Detta blev ett stort äventyr som i kalendertid tog över en månad. Det började med en sammandragning i Stockholm, där vi fick prova kläder och annan utrustning ”

”Sedan var det gemensam avresa med flyg via Bangkok och sedan var det ju lika långt kvar att åka. Vi bodde inte i olympiaby, utan vi hade en egen anläggning en timme från Tokyo. Vägarna var avstängda så vi kunde köra utan en massa bilar i vägen. Tävlingarna gick i oktober, så det var kallt, regnigt och jäkligt. Man åker ungefär 40 km/tim (10 mil), men segrartiden blev 2.25 – en ovanligt lång tid.

Tyvärr fick jag inte starta, utan nu var det Sture som fick åka tillsammans med bröderna Erik och Gösta, samt härnösandsåkaren Sven Hamrin. Det blev en bronsmedalj som gav eko, eftersom det ditintills inte gått särskilt bra för Sverige i övrigt i spelen. Holland tog guld och silvret gick till Italien.

.”Året efter OS blev jag uttagen till England Runt, som började riktigt bra. Men på fjärde dagen skulle vi bo på ett semesterboende där det var så kallt och jäkligt, det regnade och blåste och jag blev förkyld och kunde inte fullfölja loppet. Det tog sedan ett bra tag att komma tillbaka efter det.”

Sista säsongen blev 1966 då Bengt var endast 23 år. Bengt drog då slutsatsen att hans fysik var otillräcklig. Istället satsade han på att utbilda sig till maskiningenjör och arbetade sedan på Scanditronix. Bengt har sedan den aktiva tiden också haft styrelseuppdrag inom cykelsport.

Under Bengts aktiva tid fick man låna cyklar av Nymans. Tveklöst är cykelsporten en viktig materialsport så vad man åker på är av stor betydelse. Idag kostar en tävlingscykel i storleksordningen 200 000 kr.

*Utfyllnadsbild:
Han hade
behövt låna en
cykel av
Nymans*

LW

Om Storvreta IBK

Storvreta IBK är en innebandyklubb från Storvreta utanför Uppsala med IFU Arena som hemmaplan. Klubben bildades 1989 och är Sveriges fjärde största innebandyklubb med ca 800 licensierade spelare som tränar och spelar matcher varje vecka under september till mars, c:a 600 matcher per säsong, till juniornivå helt jämnt mellan tjejer & killar. Totalt c:a 1500 medlemmar.

Storvreta har även ett lag för personer med funktionsvariation med c:a 50 spelare av varierande åldrar och kön. Laget möter likvärdiga lag i närområdet

Arrangerat i 30 år världens största innebandyturnering med c:a 13 000 spelare från närmare 800 lag varav ett 70-tal internationella. De spelar över 2000 matcher, köper 4500 hotellnätter och äter 27 500 måltider.

Segerjublet 2022/2023

Herrarna gjorde debut i Elitserien säsongen 2001/2002 och spelade slutspel första gången säsongen 2003/2004, vilket de gjort varje säsong sedan dess.

Herrlaget spelar i Svenska Superligan (SSL) och damlaget spelar i Allsvenskan. Damlaget nådde i början av 1990-talet slutspel två gånger.

Herrarna har även vunnit SM-finalen åtta gånger av tio möjliga. Pandemisäsongen 2019/2020 avbröts och Falun tilldelades då guld och Storvreta silver. Ett beslut som Storvreta inte gillat och hellre sett att ingen segrare utsetts. Men i Svenska Innebandyförbundets statistik finns det med trots att finalen uteblev.

Herrmedaljer

2003	2004			Brons	Haninge
2004	2005			Brons	Dalen
2005	2006				
2006	2007			Brons	Täby
2007	2008				
2008	2009			Brons	Balrog
2009	2010	Guld			
2010	2011	Guld			
2011	2012	Guld			
2012	2013			Brons	Pixbo
2013	2014		Silver		
2014	2015				
2015	2016	Guld			
2016	2017			Brons	Mullsjö
2017	2018	Guld			
2018	2019	Guld			
2019	2020		Silver		
2020	2021		Silver		
2021	2022			Brons	Växjö
2022	2023	Guld			
2023	2024	Guld			

Herrarna har vunnit 8 guld, 3 silver och 7 brons.

Bronsmatcher spelas inte och här nämnda lag har delat på bronset med Storvreta.

Pandemisäsongen 2019/2020 avbröts och man stannade vid aktuellt tabelläge. Falun tilldelades då guld och Storvreta silver, vilket framgår av denna statistik från Svenska Innebandyförbundet.

Storvreta IBK vann också europeiska klubbmästerskapen 2010, 2012, 2016 och 2020.

Till herrlagets mest kända spelare hör landslagsspelarna Gabriel Kohonen (Tränaren och tidigare lagkaptenen Mika Kohonens son), Sakarias Ulriksson, Filip Eriksson, Otto Weidman, Tobias Gustavsson, Måns Parsjö, Carl Kostov-Bredberg och Rasmus Andersson.

Varje sommar anordnar Storvreta IBK ett träningsläger för pojkar och flickor i åldrarna 10-15 år. Där får man chansen att spela innebandy, möta a-lagsspelare från SIBK och framför allt få träffa nya kompisar och ha kul.

Damlaget satsar för att ta sig upp i Svenska Superligan efter de färskaste värvningarna som Amanda Ljunggren, Charlotte Bravo, Jonna Vuontisvaara, Mathilda Nilsson och Ebba Johansson.

Ingemar Lundqvist har under drygt 20 år varit styrelseledamot, ordförande och är numera sekreterare i Storvreta IBK.

Följande intervju av Ingemar har gjorts av Henrik Söderlund / UNT

*Ingemar Lundqvist, f.d. ordförande i Storvreta.
Foto: Adam Troy/Per Wiklund*

Han har varit med på hela resan. Från kvartersklubb till Sveriges bästa, ja rent av kanske världens bästa.

Vi backar bandet genom historien.

Sammanslagningen

Damlaget hävdade sig bra tidigt men herrlaget kändes ha nått vägs ände. Tio år efter bildandet lyckades representationslaget med liten marginal undvika nedflyttning från tvåan till trean. Samtidigt låg Uppsala City i toppen av ettan.

– Det kom ett förslag från Uppsala City att slå ihop våra påsar. Vi hade ungdomsverksamhet och de elitlagen. Man behövde varandra, säger Lundqvist.

Vips var Storvreta en elitförening på herrsidan. Seniorverksamheten flyttades till Uppsala och Fyrishov. Första gemensamma året var det Storvreta Uppsala IBK som gällde som namn.

Uppflyttningen

Redan säsongen efter sammanslagningen var Storvreta Uppsala med och högg om en elitserieplats men en förlust borta mot AIK i slutomgången innebar att Solnalaget vann serien och senare också tog klivet upp i högsta serien via kval.

Så blev Storvreta en stormakt

Åtta SM-guld och ett antal Europatitlar – de senaste 15 åren. UNT tar en titt på Storvretas resa från Ärentunaskolans sporthall till Friends Arena och hur de blivit den maktfaktor de är i dag.

I år är det 36 år sedan ett gäng kompisar, på vad som beskrivits som en förfest, startade Storvreta IBK. Stefan Forsman var en av grundarna. 21 år senare, 2010, var det han som ledde klubben till första SM-guldet.

Nu har klubben blivit historisk som den första att nå åtta titlar.

– Då skulle vi vara störst. Men vi brukar inte räkna den där Falun fick när man avbröt serien (2020). Men det är historia nu och något man får lägga bakom sig, säger Ingemar Lundqvist.

Han har varit ordförande i Storvreta IBK i "bara" fyra år men under Mats Åkerlunds (gick bort 2017) 15 år på posten var Lundqvist vice ordförande.

– I styrelsen har jag varit i drygt 20 år i alla fall. Sedan nån gång i början av 2000-talet när jag slutade som juniorledare.

Ett år senare, våren 2001, skulle det gå bättre.

– Sista matchen var mot Södertälje borta. Det var en ångestmatch och vi var tvungna att vinna, minns dåvarande ordförande Lundqvist som var på plats när seriesegern i division 1 östra togs.

Elitserieavancemanget säkrades via kval.

– Det var ju väldigt stort för Storvreta som ort.

Rekordpubliken 1312 åskådare var på plats i "Hovet" på den första kvalmatchen.

Stora satsningen

Etableringen i elitserien gick fort. Efter bara ett par säsonger spelade Storvreta slutspel och första SM-medaljen på herrsidan togs 03/04 efter semifinalförlust mot Balrog. Samma sak hände säsongen efter mot AIK.

Nu var det dags att ta nästa steg.

– Runt 04/05 tog vi fram en femårsplan om att vinna SM. Då började den riktiga elitsatsningen, säger Lundqvist.

Brons skulle bli till guld.

Stjärnvärvningar

Uppsalasonen Johannes Gustafsson hade blivit världsmästare och tagit tre raka SM-guld med Haninge, det sista under Stefan Forsmans ledning. Han var den första riktigt stora värvningen men den skulle följas av betydligt fler.

Foto: Bildbyrån

Storvreta spände bågen så hårt det bara gick. 2005 stämplade en viss Mika Kohonen (världens bästa spelare) in i den röda tröjan.

– Det var ju en stor satsning med sponsorer att få det till stånd. För att vara innebandy var det ju en storsatsning. Han var ju världens bästa spelare utan tvekan, säger Ingemar Lundqvist.

– Det var nog en viktig punkt när Mika kom. Han kom ju in med en ny kultur, den riktiga vinnarkulturen. Han var proffsig med sitt idrottande. Och det där lever kvar fortfarande. Många som kommer till Storvreta blir lite chockade. De kräver mycket av varandra och det är införstått att man kräver mycket av varandra. Det är en ganska viktig del i framgången. Jag tror att Falun haft det likadant. De flesta som kommer från andra klubbar har inte haft det riktigt så.

Mika Kohonen höjer bucklan efter att Storvreta spelat hem sitt första SM-guld.

Foto: Bildbyrå

Säsongen efter plockades Kohonens landsman Hannes Öhman in och de båda finländarna slutade båda topp fem i superligans poängliga.

De stora namnen har under årens lopp fortsatt att strömma in. Den allra dyraste var landslagsspelaren Rasmus Sundstedt när han köptes loss från Caperiotäby. UNT avslöjade 2012 att prislappen var satt till en halv miljon kronor.

– Näst dyrast är väl Tobias Gustafsson (nuvarande lagkaptenen) som också var under kontrakt, säger ordförande Lundqvist.

Gustafsson ska ha kostat Storvreta 300 000 kronor att lösa.

Tillströmningen av stora namn har närmast varit konstant.

Genombrottet

Stjärnvärvingarna till trots, det skulle dröja innan den första fullträffen kom. Men samtidigt rätt nära i tid enligt planen med den där femårsplanen som tidigare satts.

UNT var på plats när Warberg på bortaplan slogs ut i den fjärde semifinalen. Bitarna hade fallit på plats.

Stefan Forsman efter att första finalplatsen säkrats efter semifinalsegern borta mot Warberg 2010.

Foto: Pic-Agency

– Vi har jobbat målmedvetet och byggt sten för sten, nu har vi fått ihop det här huset och det känns för jäkla bra, sade Stefan Forsman som då var inne på sin fjärde raka säsong som tränare.

Men en match återstod. I ett fullsatt Globen (12 494 åskådare) spelades guldet hem. Unge Henrik Stenberg var en av guldhjältarna genom att bli tvåmålsskytt i 5–2-segern mot Caperiotäby.

Varken han eller någon annan visste nog då att bollen bara var i rullning. Det första SM-guldet följdes av ytterligare två raka men då hade Stefan Forsman tackat för sig och ersatts av nuvarande förbundskaptenen Thomas Brottman.

Allsvenska damlaget

Sedan den där första finalen – och Storvretas första guld – har klubben varit i final tio gånger. Samtliga guld under perioden har antingen tagits av Uppsalaklubben eller Falun.

Ekonomin

Trots dominansen på planen har Storvreta (även rivalen Falun för den delen) haft det minst sagt kämpigt på det ekonomiska planet. Elitlicensen har därför i omgångar varit hotat och verksamheten har varit under så kallat kontrollår.

– Åren jag varit ordförande har inte varit de lättaste. Det är fortfarande tufft men vi har en plan. Även om resultatet är bra är likviditeten dålig. Det där följer inte varann. Det var lättare förr. Då var det sju månaderskontrakt som gällde. Nu har de flesta spelarna årskontrakt. Vi får ligga i, säger f.d. Storvreta-ordföranden.

Många är de som undrat hur Storvreta kan landa – och behålla – så många stjärnor år efter år trots att ekonomin varit rejält ansträngd.

– Man kanske tror att det är större pengar än vad det är. Lönerna inom innebandy har inte gått upp. Det är inte så stora summor som folk kanske tror.

Så det behöver inte vara så dyrt som man kan tro att exempelvis plocka in en tjeckisk landslagman?

– Nej, det kan vara en billig lösning. De kan ju jobba på NIU (innebandygymnasiet) eller på skolor som elevassistenter. De har inga jättelöner som klubben betalar ut. Det tror jag är generellt. Och unga spelare vill ju komma för att synas. Att komma till Falun och Storvreta och några till blir som ett skyltfönster om de vill upp sig till landslaget. Det märker man. Storvreta är intressant för många.

Storvretacupen – startår: 1994

Parallellt med elitsatsningen har satsningen på den egna Storvretacupen pågått under snart 30 års tid. Världens största innebandyturnering hade siktet inställt på att kunna ta emot 1 000 lag. Högsta noteringen ligger på runt 830. Cupen leddes fram till hans hastiga bortgång 2022 av eldsjälens och cupgeneralen Peter Wennberg.

Sedan fem år tillbaka ligger cupverksamheten i Storvretas idrottsaktiebolag, Storvreta Cup & Camp AB. Cupen genererar stora intäkter.

– Det har varit en viktig pjäs i Storvreta och är även fortfarande. Det kanske hade ännu större, procentuellt större, betydelse förr. Första året jag var med i styrelsen omsatte vi 350 000 kronor (i föreningen). Före pandemin var det nära 30 miljoner. Det gav ju ett stort tillskott i början av 2000-talet. Det och Bingolotterna, som absolut var en viktig intäkt, säger Ingemar Lundqvist.

Efter två inställda cupår på grund av coronapandemin återstartades cupen 2022/23 – men något mindre kostym när det kommer till antalet lag. Från att ha varit utspridd över hela Uppsala handlar det nu närmast uteslutande om spel i IFU Arena och Fyrishov.

– Nu vill vi ha 650 lag ungefär. Blir det större blir det dyrare att driva det. Formatet med få hallar är ju också uppskattat. Det har blivit en nytändning för cupen. Lite färre lag men högre kvalitet.

Damsatsningen

Föreningens fokus har legat på herrlaget men tanken är att nå Sverigetoppen även med damerna, som nu befinner sig i allsvenskan.

– Den resan har börjat. Det var inte meningen att vi skulle upp den här säsongen men det är ett uttalat mål och har så varit i flera år.

Där slog dock också pandemin till bromsen. Men en stor förening ska ha ett bra lag på damsidan också, säger Lundqvist.

Ser du framför dig att ni skulle kunna göra som Pixbo och komma till finalen med både herrar och damer?

– Ja, det är ju en dröm som inte känns helt orealistisk längre. Så stor är inte skillnaden. Det är inte ett gigantiskt steg. Men vi måste få in några spelare extra.

Storvreta Damjuniorer

Seniorlagen spelar i IFU Arena i Uppsala men mycket av verksamheten är fortfarande kvar ute i Storvreta.

UNT frågar Ingemar Lundqvist om det inte varit aktuellt att få in Uppsala i namnet. Eller rentav byta.

– Vi har haft diskussioner med kommunen av och till men tog ett beslut att behålla Storvreta. Det är vårt ursprung. Det är våran grej. Jag tror inte att vi skulle vinna på att kalla oss för Uppsala. Inte nu när namnet är så välkänt. Det ser jag ingen vits med alls. Vi har ju vårt kontor i Storvreta. Vi var på IFU ett tag men när nya hallen (i Storvreta) byggdes tog vi beslut att flytta. Det är viktigt inte minst för ungdomsverksamheten.

Henrik Söderlund / UNT

Kan hålla med

Djurgården har inte bytt namn trots att det finns samma platsnamn också i en del andra kommuner. Samma med Hammarby som också finns strax utanför Eskilstuna och Uppl.Väsby. Och allmänna idrottsklubbar finns det gott om. Dock var Solna AIK först och ändrar inte på bara namnet AIK. Så vi får hoppas att Storvreta behåller sitt internationellt välkända namn. /LW-red.

Joe Walcott slog rekord på Idrottsmässan

Den amerikanske tungviktsboxaren Joe Walcott besökte Idrottsmässan i Enköping 1949 och slog publikrekord med 8 000 besökare på Enavallen. Historien om hans besök i Enköping är speciell.

Idrottsmässorna i Enköping arrangerades av Enköpings SK och Enköpings AIF gemensamt och festen i augusti var den huvudsakliga inkomstkällan för de två klubbarna i 40 år.

En av dem som arbetade hårdast med arrangemangen var bensinhandlaren Torsten Roberg. Han hade många kontakter runt om i Sverige och hade träffat Rekord-magasinet ägare och boxningsledaren Edwin Ahlqvist.

Slaget som ingen såg. Olle Tandberg och Joe Walcott på Råsunda

Joe Walcott mötte Olle Tandberg på Råsunda den 14 aug. 1949 inför drygt 37 000 åskådare. Walcott vann på teknisk knockout i femte ronden, i en match som blev Tandbergs sista. Två år senare blev Walcott världsmästare.

Inför matchen mot Tandberg tränade Walcott i Sverige och Roberg tog kontakt med Edwin Ahlqvist för att få honom till Idrottsmässan.

Det lyckades och kontraktet syns här nedan. Där står alltså att Walcott ska boxas mot sin sparring Tommy Merrill i sex ronder a två minuter.

Men det viktigaste är att Walcotts manager ska få 600 dollar i amerikanska sedlar i handen innan Walcott går upp i ringen.

Och det intressantaste idag är kanske den handskrivna meningen längst ned på kontraktet. "Vi köpte svarta dollar för 6 kr styck i Stockholm".

Idrottsmässorna startade 1929 och blev en succé direkt med bruttointäkter på 23 000, vilket motsvarar över 700 000 idag. Rekordåret var 1950, då intäkterna var 108 000 kr, vilket är en bra bit över två miljoner idag.

Idrottsmässorna var ett tillfälligt nöjesfält med dansbana, tombolalotter, luftgevärsskytte och artistuppträdanden. Mässan pågick oftast fredag-söndag, och byggdes upp på Enavallens grusplan.

Oftast ingick också något idrottsevenemang, en seriematch i fotboll för ESK eller en friidrottstävling. Bland deltagarna märks Edwin Vide, Arne Andersson, Lennart Strand och spjutkastaren Erik "Målarn" Lundqvist.

Klubbarnas medlemmar, både ledare och aktiva, arbetade hårt med att bygga upp Idrottsmässan med dansbana, scen och kiosker. Under mässan fick de också arbeta med att sälja biljetter och stå i tombolastånden.

Första årtiondet kom det i genomsnitt 5 000 besökare, vilket var lika många som Enköpings in-

vånarantal. Extratåg från Uppsala och Västerås sattes in.

Bland artisterna som uppträdde fanns Ernst Rolf, Karl Gerhard, Gösta Ekman den äldre, Zarah Leander, Jussi Björling, "Snoddas" Nordgren, Thore Skogman, Lill-Babs, Siw Malmkvist och Jokkmokks-Jocke.

Idrottsmän som uppträdde eller intervjuades på scen var Olle Tandberg, Lennart Bergelin, Torsten Johansson och brottaren Ivar Johansson. Udda gäster som lockade storpublik var upptäcktsresanden Sven Hedin och "radiomajoren" Arvid Eriksson. Den sistnämnde var en kändis under andra världskriget, då han informerade om krigsläget och stärkte det svenska folkets moral.

På 1960-talet minskade intresset för Idrottsmässorna och de lades ned i början av 1970-talet. 1981 gjordes en nystart, som dock bara varade i tre år.

Då fylldes Enavallen i alla fall ordentligt en gång genom bröderna Herrey. Det fann en lokal anknytning, då brödernas föräldrar bodde ett antal år i Enköping och att den äldste brodern Per föddes i stan.

K O N T R A K T

Mellan Redaktör Edwin Ahlqvist, Göteborg, här nedan kallad promotorn och Idrottsmässan i Enköpings här nedan kallad Idrottsmässan (Enköpings Sportklubb och Enköpings A.I.F.) har denna dag följande avtal träffats.

- 1/ Promotorn föranstaltar så att den amerikanske boxaren Jersey Joe Walcott och Tommy Merrill söndagen den 7 augusti 1949 boxar en uppvisning omfattande ^{sex} 2 minuters ronder på idrottsplatsen i Enköping.
- 2/ I gage erhåller Joe Walcotts manager mr. Felix Boccicchio Sexhundra dollars i amerikanska sedlar, som utbetalas innan Joe Walcott går upp i ringen. Idrottsmässan betalar dessutom den ersättning som kan komma att utgå till ytterligare en sparring.
- 3/ Idrottsmässan hämtar kl. 17.00 med 2 st. bilar vid Carlton Hotell i Stockholm, samt efter uppvisning köres deltagarna åter till samma plats.

Här Idrottsmässan

Stockholm den 27 juli 1949.

Frankenberg

(ref)

Edwin Ahlqvist

Enköpings

Edwin Ahlqvist

*Vi köper "svarta" dollar för
6.00 styck i Stockholm*

Här är kontraktet mellan idrottsmässan och Edwin Ahlqvist. Joe Walcott skulle ha kontant betalt i amerikanska sedlar.

Idrottsmässan var en stor succé i nästan 40 år. De tio första åren hade man en publik på i genomsnitt 5 000, lika många som bodde i Enköping.